

— Нищо не можешъ ми направи! Хичъ не ме е еня отъ тебе! — казала козарката и още по-здраво стиснала хурката и по-бързо завъртѣла вретеното.

— Тъй ли? О, мене Марта да не ме викагъ, ако те не пропядя отъ тамъ! И побѣснѣла отъ гнѣвъ Баба Марта още по-люто се разфучала. Вилицата ставала още по-страшна, каквото капвало, въ минутата замързвало.

А козарката все още стояла на планината, все още предѣла и думала:

— Нищо, нищо не можешъ да ми сторишъ . . .

И, както стояла и прела, замързнала отъ студъ и се вкаменила съ хурката въ ржка. Замързнали отъ студъ и се вкаменили около козарката козицитѣ и станали на по-малки камъни.

Ив. Карановски

БАБА МАРТА СЪРДИТА

Баба Марта сърдита
Кукуряка попита:
— Де е твойто сестриче
Мъничкото кокиче,
Че го нѣма тждява
Утромъ рано да става?
— Мари Марто, кжде е.
Ей го де се бѣлѣе.
Сгушило се и чака

Брѣмбаритѣ въ трънака.
Азъ го викамъ — не чува,
Като че се надува.
А пъкъ вчера въ гората
Търсиха го децата.
Днеска пусти ергени
Свиха китка отъ мене.
А пъкъ то е, горкичко,
Въ снѣговетѣ самичко.

И. Стубель